

3. П'янківська І.В. Педагогічні технології: історія поняття та перспективи впровадження [Електронний ресурс]: Наукові записки. Серія «Психологія і педагогіка» / П'янківська І.В. // Стаття – 2008. – С. 13. – Режим доступу: <http://eprints.oa.edu.ua/631/1/pedagogichni.pdf>. 2.

4. Туркот Т.І. Педагогіка вищої школи: навч. посіб. : реком. МОН України для студентів магістратури вищих навчальних закладів непедагогічного профілю / Т.І. Туркот. – Херсон, 2011. – 608 С.

5. Шевченко О. П. Навчальний потенціал кейс-методу [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://vuzlib.com/content/view/315/84/>

Салова О. В.

Дніпро, ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»,
викладач кафедри мовної підготовки

КОМУНІКАТИВНА КОМПЕТЕНЦІЯ – ДОМІНУЮЧИЙ КОМПОНЕНТ СУЧАСНОГО НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Останнім часом усе більше дослідників-педагогів, соціологів, психологів, мовників звертають увагу на процеси, пов'язані з формуванням комунікативної компетенції – здатності встановлювати та підтримувати спілкування з іншими людьми, послуговуючись мовними знаннями, соціально-психологічними еталонами та стереотипами поведінки. Відповідно до цього, володіння такими навичками та вміннями дозволить майбутньому фахівцеві забезпечити власну конкурентоспроможність в умовах зростання соціальної мобільності, допоможе адаптуватися та дасть можливість адекватно зрозуміти іншу людину і, на основі цього, спрогнозувати її поведінку. А оскільки знання норм поведінки, етики, деонтології, психологічних основ взаємодії між людьми і мовна діяльність лікаря невіддільні від його безпосередньо професійної діяльності, то питання формування лінгвістичної компетентності представляє особливий інтерес.

Аналізуючи сутність комунікативної компетенції, варто зазначити, що вся система цього виду взаємодії ґрунтується на кількох складових: когнітивному компоненті, комунікативно-операційному та експресивному. Кожен із структурних компонентів включає комплекс відповідних знань, умінь і навичок і передбачає конструювання змісту навчального матеріалу на основі принципу інтерактивного підходу. При цьому важливу роль відіграють індивідуальні особливості, життєвий досвід і рівень розвитку потенціалу особистості. А зважаючи на екстралінгвістичне вираження останнього компоненту (експресивного), інтуїтивне вдосконалення з урахуванням фізіологічних можливостей.

Самовдосконалення загалом визначається як базовий чинник в оволодінні необхідними знаннями та навичками. Крім цього до базових компетенцій включають: здатність вивчати, шукати, думати, співпрацювати, братися за справу, адаптуватися. Таким чином, уміння вчитись трактується як основний чинник в оволодінні знаннями та навичками – самостійний процес особистості, який необхідно лише регулювати й направляти.

Ефективні такі методи формування комунікативної компетенції, які дозволяють задіяти усі компоненти професійного спілкування. Навчання термінології, професіоналізмів, медичної синонімії, опорної групи лексики повинне відбуватись через діалог, оскільки, з одного боку, повторення словникових формул дозволяє краще адаптуватися в умовах, близьких до реальних, а з іншого – репрезентує ситуацію спілкування і забезпечує емоційне оформлення. Синтаксичні особливості засвоюються під час формування дискусійних умінь студентів (групова дискусія, розбір і аналіз ситуацій), складанні доповідей, рефератів, підготовці презентацій. Індивідуальна робота для кожного з учасників групи, з поставленими конкретними мовленнєвими задачами (максимально наближеними до реальних умов комунікації), розв'язання яких потребує продукування самостійного висловлювання, допомагає опанувати граматичний матеріал.

Отже, використання діалогів, ігрових, дискусійних форм, педагогічного моделювання, що ґрунтуються на синтезі традиційних й інтерактивних методів навчання, допоможе майбутнім фахівцям медичної галузі оволодіти особливостями комунікативної компетентності – обов'язкового компоненту інтегральної моделі особистості.

Федько О. М.

Дніпро, Дніпровський національний університет
залізничного транспорту ім. В. Лазаряна,
викладач

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ ЯК ПЕРСПЕКТИВНА ФОРМА НАДАННЯ ЯКІСНИХ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ

Сьогодні дистанційна освіта вже не є новинкою для закладів вищої освіти України. Практика її ефективного використання демонструє успішні результати як зі студентами України, так зі студентами із-за кордону. Без прив'язки до місця, часу та темпу навчання за допомогою сучасних інформаційно-комунікативних технологій, дистанційне навчання надає можливість здобути повноцінну освіту. Така форма навчання передбачена Державною національною програмою “Освіта. Україна ХХІ століття”. Заклади вищої освіти мають на сьогодні потужні сервери електронних курсів. Тобто, весь навчальний матеріал (теорія, практичні, тестові завдання, онлайн тощо) для всіх обов'язкових дисциплін, а також для дисциплін, що передбачені на вибір студентам, є в повному онлайн-доступі. Найбільш поширеною такою навчальною платформою є онлайн-комунікаційна система Moodle, яка надає викладачам, студентам та адміністраторам дуже розвинутий набір інструментів для комп'ютеризованого навчання, в тому числі дистанційного.

Навчання студентів-іноземців онлайн, однак, має свої особливості. Інколи мовний бар'єр, адаптація до нових умов не дозволяють іноземцям користуватися освітніми послугами в повному обсязі. По-перше, не всі